คุณแม่ลูกดก

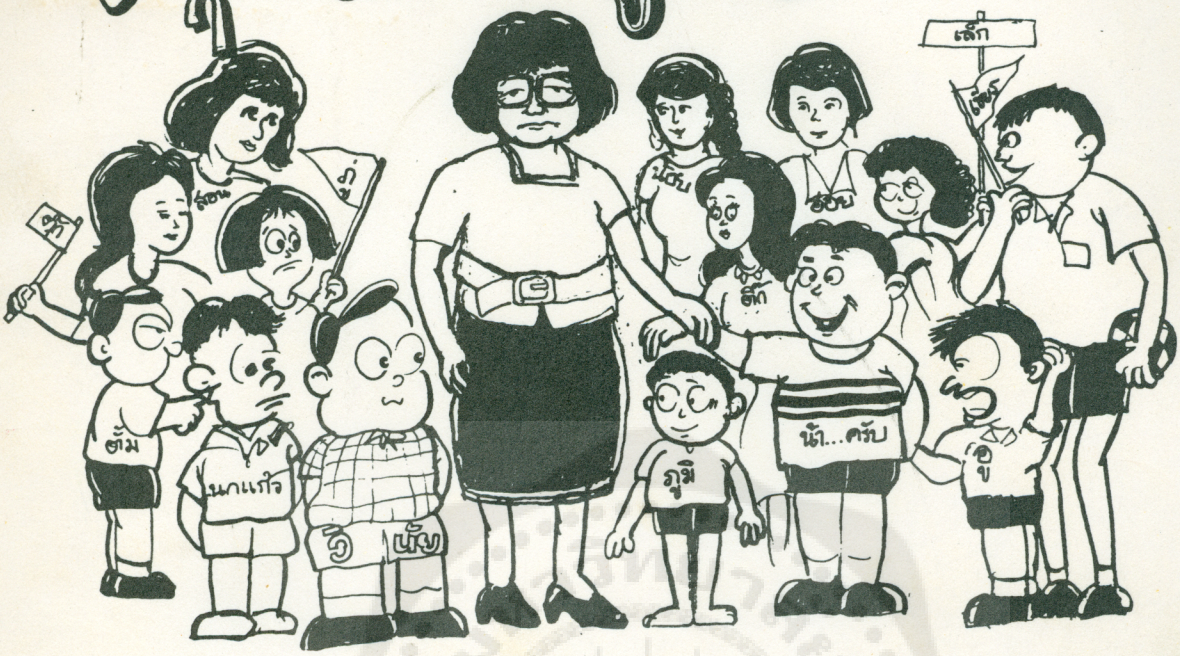

จุลสาร "ลลิ่นสั้น" ฉบับ พิเศษ ตอน ...

คุณแม่ลูกดก

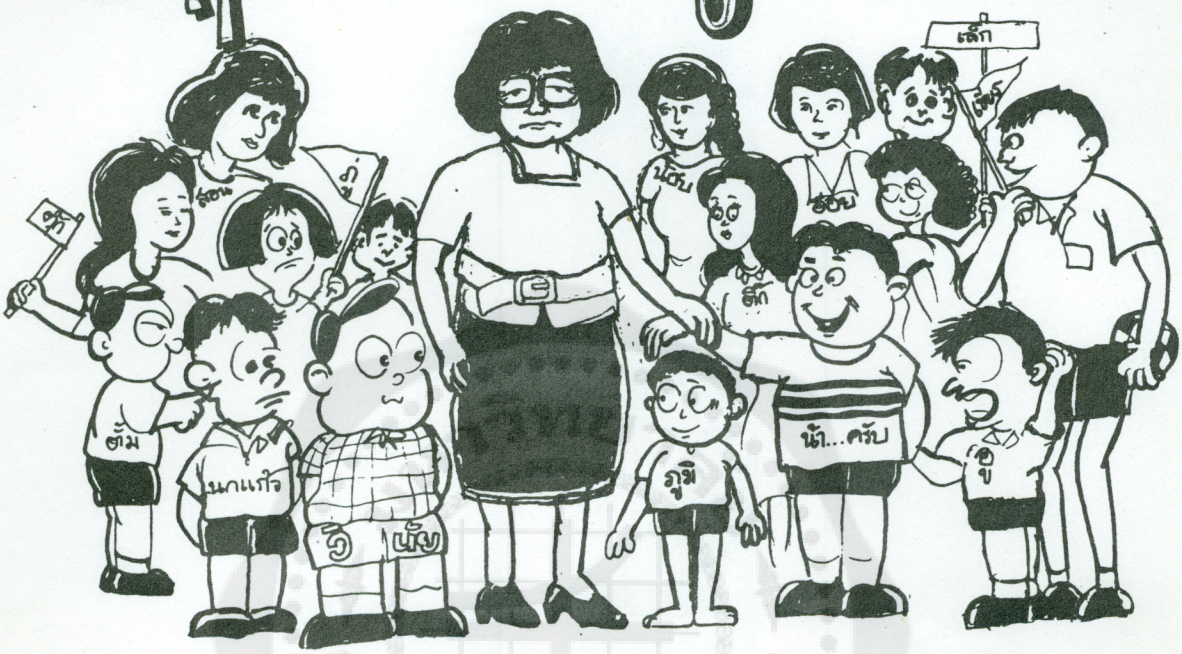

วันไหนไหนไม่สำคัญเท่าวันนี้ เป็นวันที่สำคัญกว่าวันไหน

ถึงพรุ่งนี้มะรืนนี้ดีอย่างไร ก็ยังไม่สำคัญเท่าวันนี้

วันที่ แม่สมพร ต่อประดิษฐ์ จะจรจากมวลมิตรจิตสุขี

พวกเราชาวหอสมุดทุกชีวี มอบดวงจิตคิดถึงแม่นิรันดร์เอย

เกสร**2534

ดอกไม้จะบาน

ดอกไม้
บริสุทธิ์กล้าหาญ
สีขาว
แน่วแน่แก้ไข
เรียนรู้
ก้าวไปข้างหน้า
ชีวิต
ฝ่าความสับสน
ดอกไม้
จงบานช้าช้า
ที่นี่
ดอกไม้สดชื่น

ดอกไม้จะบาน
จะบานในใจ
หนุ่มสาวจะใฝ่
จุดไฟศรัทธา
ต่อสู้มายา
เข้าหามวลชน
อุทิศยอมตน
เพื่อผลประชา
บานให้คุณค่า
แต่ว่ายั่งยืน
และที่อื่นอื่น
ยื่นให้มวลชน

ผลิ

(หนังสือปฐมนิเทศนิสิตใหม่จุฬาฯ)

2516

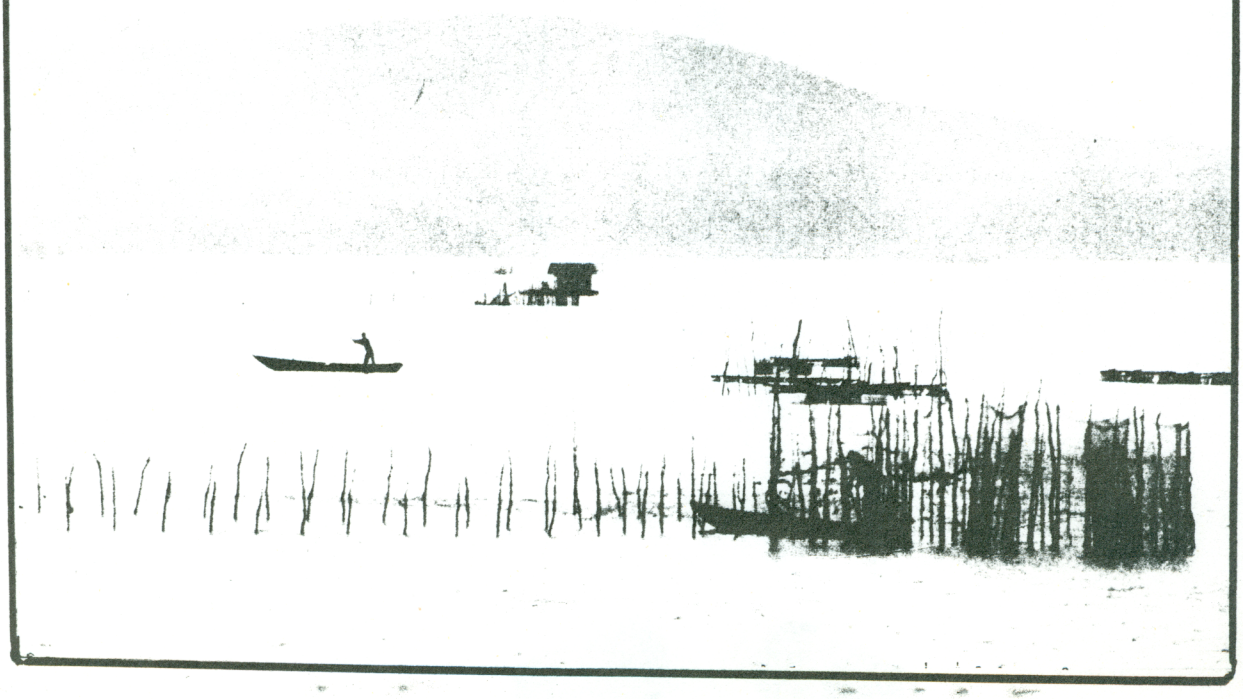

บ.ก. แถลง

สาสน์จากพวกเรา

พวกเรารู้สึกดีใจและเป็นสุขใจ ที่พวกเราได้มีโอกาสในการทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา พวเรายังจำได้ดีว่าพวกเราอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่ออาจารย์สมพรอันเป็นที่เคารพและรักใคร่นับถือของพวกเราชาวหอสมุด อาจารย์เป็นผู้มีความเมตตา รักใคร่ เอ็นดู เอาใจใส่พวกเรา และอาจารย์ยังมีบุญคุณต่อพวกเรามากมายนัก อาจารย์เปรียบเสมือนพวกเราเป็นลูก ๆ ของท่าน ท่านห่วงใย เอาใจใส่เสมอมามิได้ขาด เมื่อเราทราบว่าอาจารย์จะปลดเกษียณไป พวกเราก็รู้สึกเสียดาย อยากจะให้อาจารย์ต่ออายุราชการออกไปอีกเหมือนกับคนใหญ่คนโตที่เขาทำกัน แต่ก็คงเป็นไปไม่ได้เพราะอาจารย์ไม่ใช่คนประเภทนั้น และอีกอย่างผมคิดว่าการที่อาจารย์ได้ปลดเกษียณออกไปก็เป็นการดีเหมือนกันที่อาจารย์จะได้ไม่ต้องมาแบกความรับผิดชอบที่มากมายให้มันหนัก อาจารย์จะได้มีเวลาเป็นส่วนตัวมากขึ้น มีเวลาพักผ่อนมากขึ้นครับ

ฉะนั้น พวกเราจึงมีความคิดเห็นรวมกันว่า เราควรจะทำอะไรสักอย่างขึ้นเพื่อเป็นการแสดงให้อาจารย์เห็นว่าพวกเรายังระลึกถึงอาจารย์อยู่เสมอ

ดังนั้น พวกเราจึงได้จัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นการตอบแทนที่อาจารย์ได้มีบุญคุณ ช่วยเหลือพวกเรามา ถึงแม้ว่าการตอบแทนครั้งนี้มันดูเหมือนจะน้อยนิด แต่มันก็เป็นสิ่งที่พวกเราตั้งใจทุ่มเทที่จะทำให้กับคุณแม่ของพวกเราครับ

พวกเราขอขอบคุณอาจารย์และพวกพี่ ๆ ทุกท่าน ที่มีส่วนช่วยให้พวกเราได้มีโอกาสทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา พวกเราขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

เคารพรักอย่างสุดซึ้ง

สนธิชัย ดำมณีจันทร์

และลูกจ้างชั่วคราวทุกคน

15 กันยายน 2534

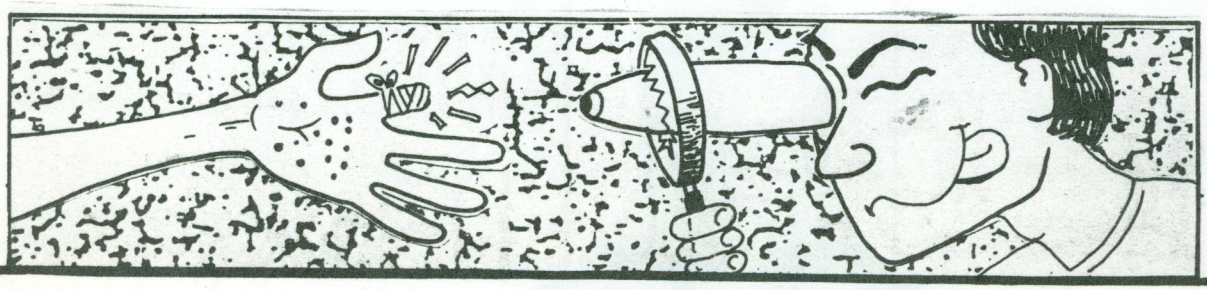

จากอดีต

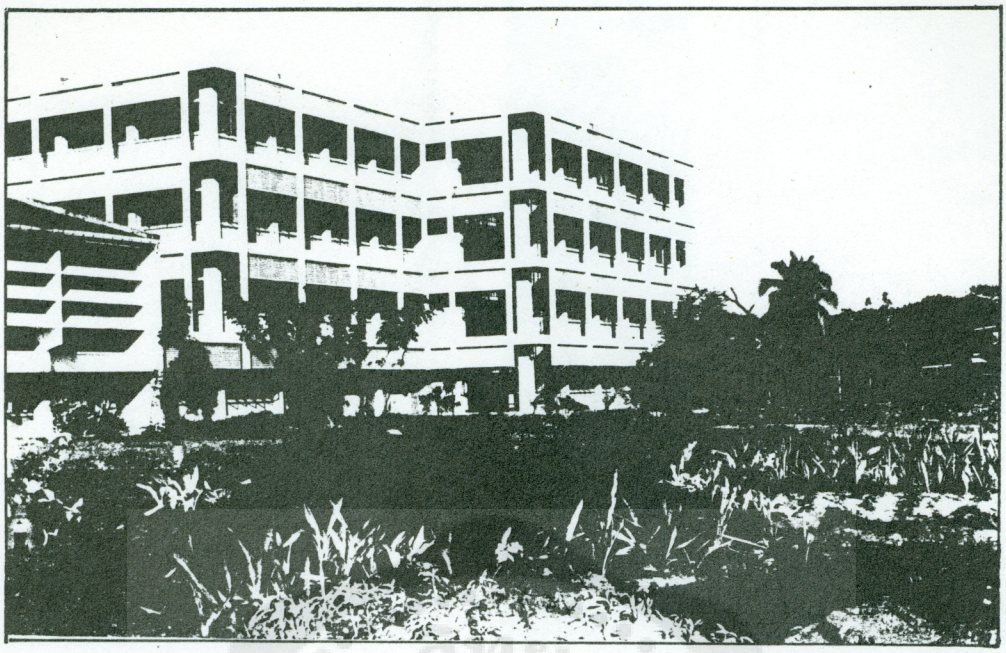

สู่ปัจจุบัน

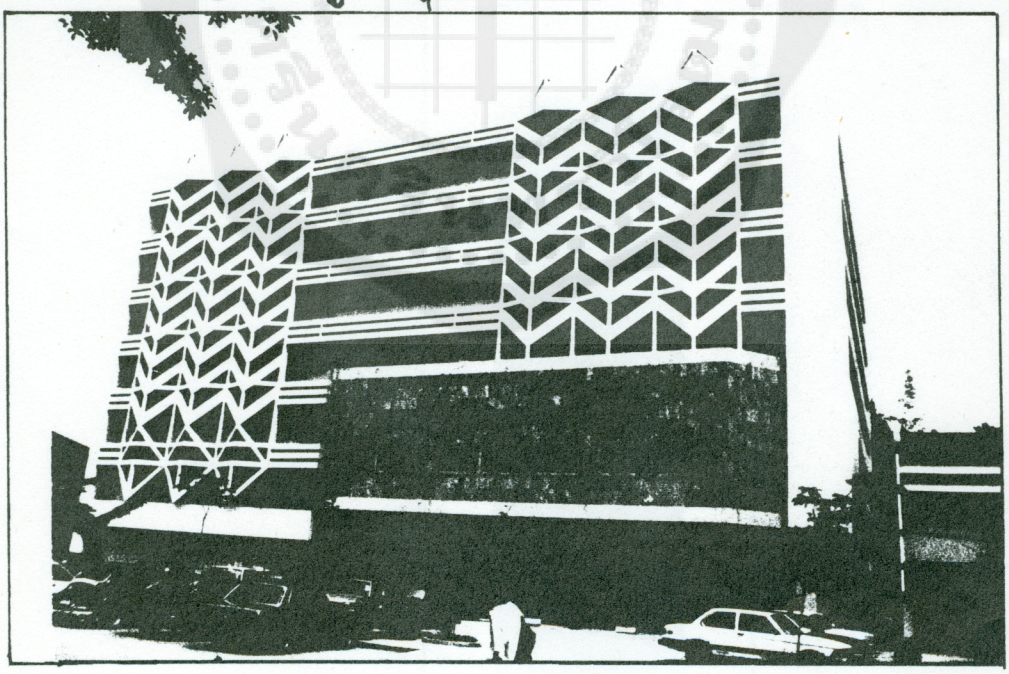

ใบลานฉบับที่ 1

Archara Somporn is very much like my daughter. She was with me in the library when she started to work as a librarian. That she has held the job as head of the circulation section for many years attests to the fact that she has good public relations --- serving, pleasing and easing problems of readers. As for our family, we are fortunate to enjoy her cooking and her warm affection for us. We wish Archara Somporn good health and continued joys and fulfilment in all she does in the next stage of her life!

Maria Saelunthara

ใบลานฉบับที่ 2

อาจารย์สมพรเป็น Understudy ในสาขาห้องสมุด รุ่นที่สองของ มศว ในราวปี 2505 หรือ 2506 ในรุ่นนั้นมีอยู่ด้วยกัน 4 คน คือ ดร.พนม พงษ์ไพบูลย์ (ปัจจุบันเป็นเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ) อาจารย์รวีวรรณ พันธุ์พานิช อาจารย์คณะพลศึกษา อาจารย์วิจิตรภาณี ศุภากร แห่งมหาวิทยาลัยบูรพา และอาจารย์สมพร (นามสกุลขณะนั้น ฌาณสุคนธ์) เมื่อจบการศึกษาแล้วก็โอนจาก มศว บางแสนมาอยู่ มศว ประสานมิตร ทำงานร่วมกันมาจวบจนปัจจุบัน ไม่น่าเชื่อเลยว่าเวลามันผ่านไปแล้วร่วม 30 ปี ตลอดระยะเวลาที่อาจารย์สมพรทำงานในห้องสมุดที่ประสานมิตร อาจารย์สมพรเป็นที่รักของรุ่นพี่รุ่นน้อง และรุ่นลูกหลานเสมอมา

ผมขอแสดงความยินดีกับอาจารย์สมพร ในโอกาสที่อาจารย์เกษียณอายุและจะได้ใช้ชีวิตในบั้นปลายอย่างอิสระ

ผศ.วิชญ์ ทับเที่ยง

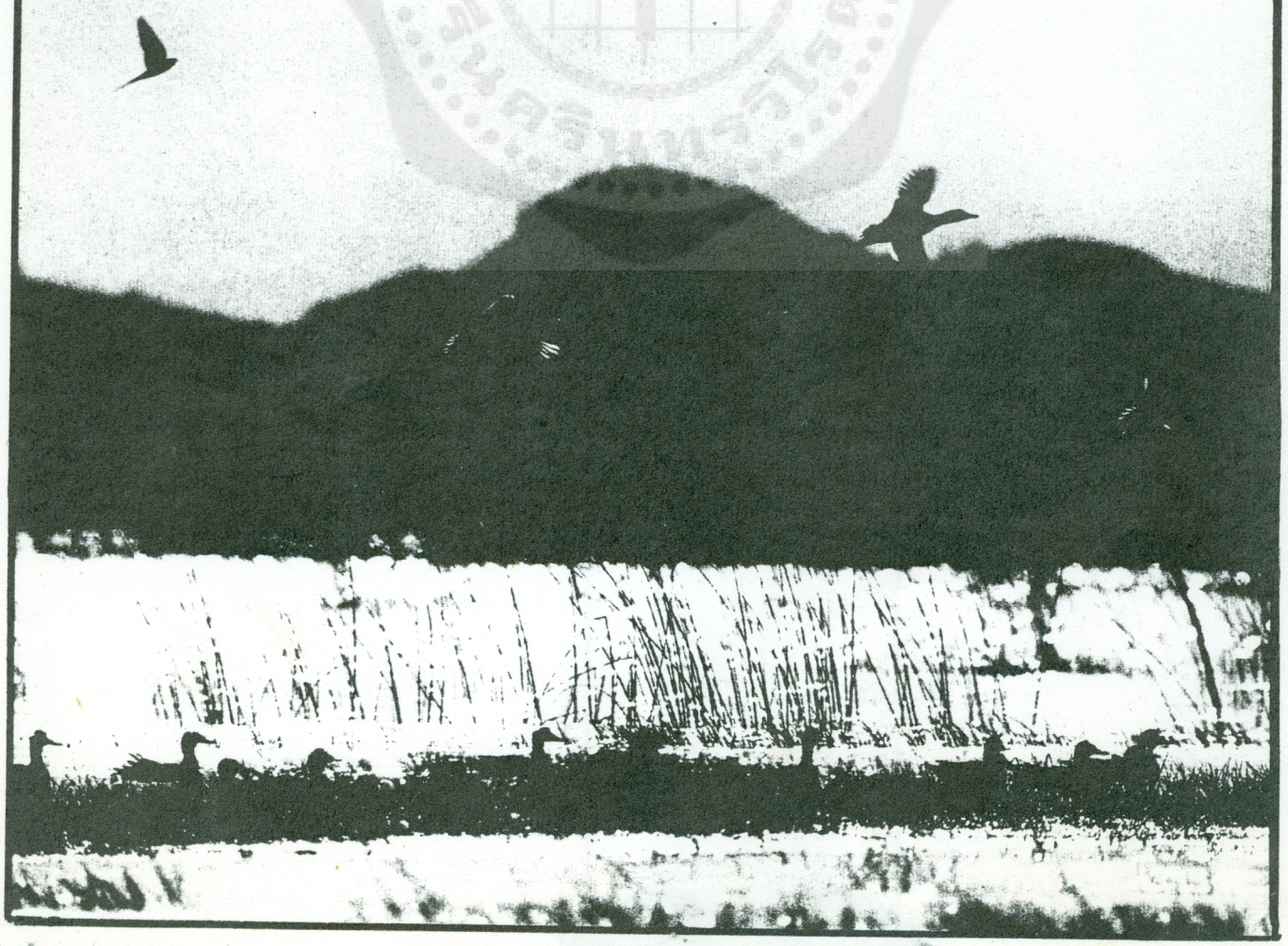

ใบลานฉบับที่ 3

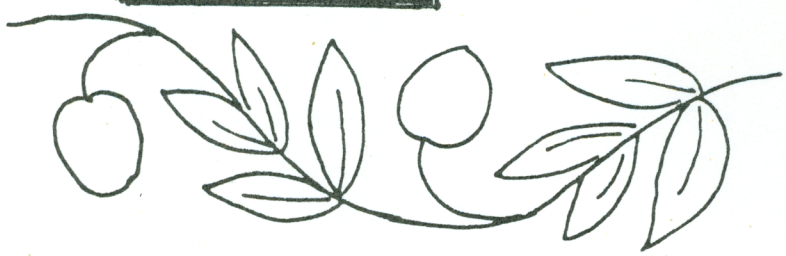

30 พี่พร

ก.ย. เกษียณอายุราชการ. -- กรุงเทพฯ :
สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2534.
34 ปีรับราชการ : ทม., ท.ช.

1. 60 ยังแจ๋ว. 2. คิดถึง.

อ.สุพัฒน์ ส่องแสงจันทร์

ใบลานฉบับที่ 4

เขาละ "แม่อุ๋ย"

ผมเรียกอาจารย์สมพรว่า "แม่อุ๋ย" ก็คือเรียกตามชื่อลูกอย่างชาวชนบท ก็เราเป็นคนบ้านนอกนี่นา

สมัยหนึ่ง แม่อุ๋ยเป็นเศรษฐีประจำห้องสมุด เป็นที่พึ่งทางโภคทรัพย์ในยามยาก ทำไมเป็นเศรษฐี ทำไมเป็นที่พึ่ง มาถามได้เป็นส่วนตัว เพราะไม่ใช่ใจความสำคัญของเรื่อง ใจความสำคัญของเรื่องคือ พฤติกรรมของแก่ที่ประทับใจผม ส่วนประทับใจคนอื่นหรือไม่ผมไม่เกี่ยว เราไม่ง้ออยู่แล้ว

พฤติกรรมดังว่าก็คือ ระบบบัญชีของแก แกจะจดชื่อผู้มาพึ่งพาอาศัยลงในกระดาษ 3 x 5 ที่พวกเรารู้จักกันดี คนหนึ่งก็แผ่นหนึ่ง ใครมาเอาเมื่อไรจดไว้ เท่าไรจดไว้ เชื่อไหมว่ากระดาษแผ่นหนึ่ง ๆ บางทีมีค่าเป็นตัวเลขหลายหลัก เพราะหลาย ๆ รายการรวมเข้าไป เห็นไหมว่าถ้ารู้จักใช้สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็มีคุณค่าสูงได้ ตอนนี้ถ้าใครเอามาคืนก็จะขีดฆ่าทับรายการนั้น โดยวิธีง่าย ๆ อย่างนี้ก็จะสางออกมาได้ว่าใครยังเป็นหนี้เท่าไร วันดีคืนดีก็ทวงกันเสียที แต่วันดีคืนดีที่ว่านั้นมีเกือบจะทุกวัน ผมเอาระบบนี้มาใช้เพราะไม่ต้องไปศึกษาจากที่ไหน ตอนหลังก็ใช้เพลา ๆ ลงเพราะชอบทำหาย แต่ก็ยังใช้อยู่ และใช้ขยายไปยังกิจการอื่น ๆ กันลืมได้เป็นอย่างดี แม่อุ๋ยเขามีที่เก็บโดยเฉพาะไม่รู้ใช้ระบบอะไร ของเขาไม่มีหาย ผมก็ประทับใจพฤติกรรมของเขา คนเราก็ย่อมมีอะไรดีเป็นของตัวเองอย่างนี้แหละ ...**จบ.**

อาจารย์บุญสม ก้านสังวาร

ใบลานฉบับที่ 5

อาจารย์สมพรที่รักและคิดถึง

สามสิบกันยาสองห้าสามสี่ที่มาถึง
แสนคนึงถึงอาจารย์สมพรวอนผวา
เคยทำงานร่วมกันทุกวันมา
มาถึงคราเกษียณเวียนจากไป
ทุกทุกฝ่ายในห้องสมุดสุดถวิล
คิดถึงถิ่นเดิมบ้างนะแม่หนา
ลูกลูกน้องน้องเพื่อนพ้องนา
จรกลับมาเยี่ยมบ้างเหมือนอย่างเคย
ที่เคยดุเคยว่าประสาแม่
ลูกลูกแลไม่เห็นคนึงหวน
ต่อไปนี้แม่มีสุขลูกไม่กวน
จงสุขล้วนกายใจสดใสเทอญ

นงนวล พงษ์ไพบูลย์

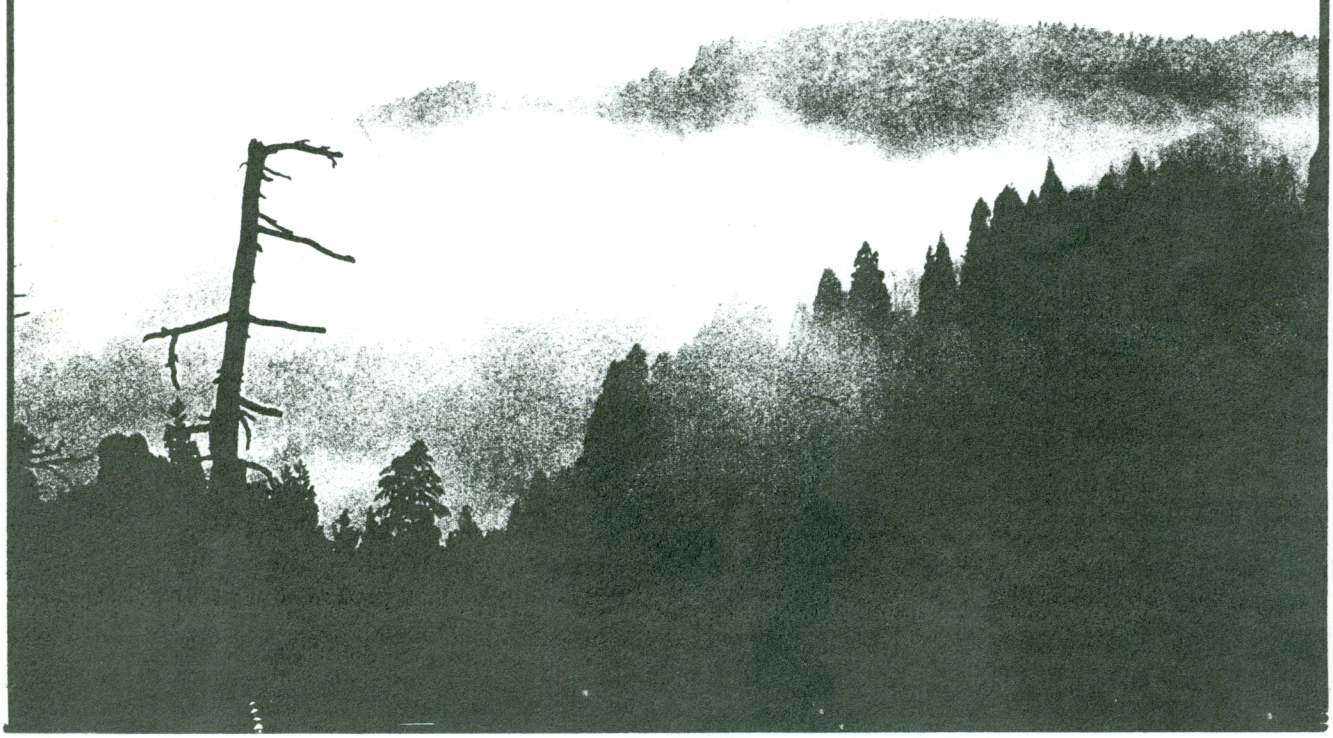

ใบลานฉบับที่ 6

แด่...อาจารย์สมพร ต่อประดิษฐ์ ที่เคารพ

บรรยากาศห้องสมุดวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร เมื่อประมาณ 20 ปีมาแล้ว ในช่วงสามปีที่ผมเรียนปริญญาตรี และต่อมาหลังจากนั้นอีกสามปีที่ผมได้มาเรียนปริญญาโท (แม้จะเปลี่ยนชื่อเป็นสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) ยังคงประทับใจผมในฐานะผู้ใช้ห้องสมุดอย่างไม่ลืมเลือน ผมยังจำภาพที่มีข้อความ "จิ้งจกเท่านั้นที่คุยในห้องสมุด และภาพวิวขนาดใหญ่ที่มีข้อความ "Happy are those who dream dreams and try to make them come true" ได้ดี ภาพและข้อความอันแรกมีอิทธิพลต่อผมคือ ทำให้สำนึกอยู่เสมอว่าควรปฏิบัติตนเช่นไรในห้องสมุด ข้อความที่สองก็เป็นแรงบันดาลใจให้มีมานะอดทน ฯลฯ ผมจะไม่ขยายความหรือเปรียบเทียบทั้งสองเรื่องกับภาวการณ์ปัจจุบันให้ยืดยาวเสียเวลาท่านผู้อ่าน แต่ขอกล่าวถึงอีกองค์ประกอบหนึ่งของห้องสมุดที่ยังประทับใจผม นั่นคือบุคลากรผู้ทำงานในห้องสมุด

ผมได้รับบริการที่รวดเร็วในการยืม-คืนหนังสือ ได้รับความช่วยเหลือเมื่อเข้าไปสอบถามที่โต๊ะบริการตอบคำถามเป็นอย่างดี ฯลฯ ผลที่ตามมาคือความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน และทัศนคติที่ดีต่อห้องสมุดและบุคลากรห้องสมุดแห่งนี้ และในบรรดาหลาย ๆ บุคคลที่ผมจำได้ตั้งแต่ครั้งแรก ๆ ที่เข้ามาใช้ห้องสมุดคือ อาจารย์สมพร ต่อประดิษฐ์ พฤติกรรมของอาจารย์ที่ผมสังเกตและจดจำได้ เช่น กุลีกุจอช่วยเหลือนิสิตใช้เครื่องดูฟิล์มสตริปซึ่งขณะนั้นเครื่องดูติดไว้ตามโต๊ะหลายตัว เดินตรวจตราดูแลทั่วไป และตักเตือนนิสิตถ้าพวกเขามีพฤติกรรมที่ไม่สมควรในห้องสมุด พวกนิสิตรู้สึกเกรงอาจารย์และจะหยุดกระทำการที่ไม่สมควรทันทีเมื่ออาจารย์เดินผ่านมา

จวบจนกระทั่งเมื่อ 10 ปีที่แล้ว ผมก็ได้มีโอกาสมาทำงานที่นี่โดยที่ไม่นึกไม่ฝันมาก่อน ความเป็นมาก็คือ คุณอัญชลี สุตธรรม ส่งข่าวว่าคุณเผ่าทิพย์กำลังจะลาออกไปอเมริกา ที่นี่จะขาดบรรณารักษ์ฝ่ายโสตฯ ความรู้สึกของผมในขณะนั้นก็อย่างที่เขียนมาข้างบนนั่นแหละคือประทับใจที่นี่เป็นทุนอยู่แล้ว จึงรีบมาติดต่ออาจารย์ ดร.สุนทร แก้วลาย

ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดกลางในขณะนั้น ต่อมาผมก็ถูกเรียกสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งก็คืออาจารย์สมพร ผมโชคดีที่รู้สึกว่าตนเองได้รับความเมตตาจากท่าน จึงได้โอนมาทำงานที่นี่ตามความทะเยอทะยานในขณะนั้น

ในช่วงที่ทำงานในสำนักหอสมุดกลางร่วมกันกับท่าน กล่าวได้ว่าไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งกัน (คงเพราะอยู่คนละแผนกนะอาจารย์ ที่จริงเราก็ต้องเกี่ยวข้องกันโดยตรงเวลาประชุม จริงไหมครับ) แต่ความกรุณาปรานีของท่านกลับแผ่ข้ามแผนกมาถึงบ่อย ๆ เช่น ให้กำลังใจสนับสนุนให้ไปศึกษาต่อ ไปอยู่ต่างประเทศก็ยังฝากของกินไปให้เพราะรู้ว่าที่นั่นไม่มี มีเรื่องราวกระทบใจก็ช่วยปลอบให้กำลังใจ ไม่ตอกย้ำให้ท้อแท้ เป็นต้น

ในโอกาสที่ท่านอาจารย์จะได้พักผ่อนหลังจากหมดวาระรับราชการ ผมจึงใคร่ขอบอกกับท่านผู้อ่านและอาจารย์ว่า คุณธรรมบางอย่างที่อาจารย์ได้แสดงเป็นแบบอย่างนั้น เช่น ความเป็นคนที่พึ่งพาของผู้อื่นได้ ไม่โกรธใครหรืออะไรนาน ๆ ไม่ลาป่วยการเมือง รักพวกพ้องหมู่คณะ มีความเป็นกันเองและความจริงใจต่อกัน มีความสามารถบังคับบัญชาลูกน้องได้ ตลอดจนการรักษาสุขภาพให้ดีไม่สามะเลเทเมา ไม่สูบบุหรี่ เป็นต้น ผมได้ประสบการณ์จากอาจารย์แล้วและอยากจะปฏิบัติได้เช่นนั้นบ้าง (แต่ก็ไม่รู้ว่าจะทำตามแบบอย่างได้แค่ไหน)

ผมมั่นใจว่าอาจารย์จะไม่เหงาหลังจากวันที่ 1 ตุลาคมนี้ เพราะอาจารย์ไม่ได้เป็นบุคคลที่เคร่งเครียดเหมือนแบกโลกไว้ ขอให้อาจารย์ได้มีโอกาสท่องเที่ยวไปในโลกกว้างไปเป็นเพื่อนลูกตาลเรียนที่ออสเตรเลียก็ดีนะครับ สุดท้าย ผมอยากรู้อีกอย่างเดียวว่าเคล็ดลับความอดทนของอาจารย์สามารถใช้เวลาตั้งแต่เช้าถึงค่ำในที่ทำงานได้เป็นสิบ ๆ ปีคืออะไรนะ ควรเฉลยหรือบอกใบ้ให้กันเพื่อเป็นกำลังใจแก่ผมและท่านผู้อ่านบ้าง

(ขออภัย ท่านผู้จัดทำที่เขียนยาวเกินโควตา 1 หน้า เพิ่งจะเขียนให้เป็นครั้งแรกหลังจากที่ผัดผ่อนมานานและหลายครั้ง เพราะผมไม่ชอบเขียน ชอบพูด ๆ ไปเลย ถ้าเห็นว่าอ่านไม่รู้เรื่องหรือเรื่องไม่เข้าท่าก็ช่วยทิ้ง ไม่ต้องตีพิมพ์ให้เสียกระดาษ ขอบคุณ - วีระ)

วีระ สุภากิจ

ใบลานฉบับที่ 7

เหมือนขาดคนที่คุ้นเคย

ภาพผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งที่เห็นกันเป็นประจำทุก ๆ เช้า อาจจะทำให้หลายคนชินตา อย่างน้อยสำหรับฉันที่อยู่ตรงส่วนที่ใกล้ที่สุด คุณป้า (ชื่อที่เรามักเรียกแทนชื่อของอาจารย์) อาจมีความหมายที่หลากหลายไปตามมุมมองของใครแต่ละคน สำหรับฉันแล้วมีอยู่สองอย่างที่ฉันนับถือและใคร่จะทำให้ได้ตามแบบอย่างนั้น หากเป็นไปได้ ห้องสมุดของเรามีลูกจ้างชั่วคราวค่อนข้างมาก เมื่อถึงคราวที่เขามีโอกาสได้ที่ใหม่ที่ดีกว่า ห้องสมุดก็จะขาดคน การรับสมัครคนใหม่แต่ละครั้งเราใช้วิธีการสัมภาษณ์ คราวใดที่ฉันมีส่วนในการสัมภาษณ์โดยไม่มีคุณป้าอยู่ด้วย ฉันมักตกหลุมพรางของการแต่งเรื่องราวที่ชวนสลดใจซึ่งยากที่จะจำแนกความจริงความแท้ออกจากกันได้ แล้วฉันก็เคยเลือกคนผิดมาถึงสองครั้งสงคราจากการปรุงแต่งเรื่องนั้น แต่กับคุณป้านั้นต่างกันออกไป คุณป้ามีวิธีการดูคนที่ฉันเองคาดไม่ถึง เพราะเรามักจะได้คนอย่างที่เราต้องการเป็นส่วนใหญ่ แม้อาจจะมีส่วนน้อยที่ไม่ต้องการเล็ดลอดมาบ้างก็ตาม แต่ก็น้อยเต็มที ฉันไม่รู้ว่าคุณป้ามีวิธีการอย่างไรในการฟังเรื่องราวของผู้คนโดยไม่หวั่นไหวไปตามเรื่องนั้น

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เรามักยกภาระให้แก่คุณป้า นั่นก็คืองานที่เราเรียกว่างานแม่บ้าน เมื่อใดที่มีการเลี้ยงอาหาร การจัดสถานที่ที่ต้องการแรงงานคน เราก็จะวิ่งรี่ไปหาคุณป้าแล้วเล่าว่าเราอยากได้อะไรบ้าง คุณป้าก็จะจัดแจงให้จนเสร็จสิ้น

นอกเหนือจากนี้มีอีกอย่างที่ฉันมองดูว่าสำคัญไม่น้อยทีเดียว คือการดูแลคุณจำนวนมากในฝ่ายให้อยู่ด้วยกันอย่างราบรื่น สุขสงบ ซึ่งฉันถือว่าเป็นความน่าภูมิใจอย่างหนึ่งที่ไม่น้อยทีเดียวในสายตาของฉัน

และสำหรับผู้หญิงคนหนึ่งที่ทำงานมาจนถึงช่วงของการหยุดพัก คงมีหลายอย่างที่คุณป้าอยากจะทำเมื่อพ้นภาระงานประจำนี้ไป แต่อย่างไรก็ตามส่วนประทับใจก็ยังหลงเหลืออยู่ภายในใจใครหลายหลายคนเมื่อถึงวันแห่งการสิ้นสุดภาระนี้

พิมล เมฆสวัสดิ์

ใบลานฉบับที่ 8

คุณป้าเป็นที่ปรึกษาของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาใหญ่หรือปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ คุณป้าจะดูแลเอาใจใส่กับเรื่องอาหารการกินทุกครั้งที่มีประชุม ทำให้พวกเราประชุมกันอย่างสบาย ๆ ไม่ง่วงเหงาหาวนอน และที่ซึ้งใจมากคือเมื่อคุณป้าทราบว่าพวกเราผูกปิ่นโตสำหรับมื้อเย็น คุณป้าจะมาแอบเปิดปิ่นโตดูว่าเย็นนี้มีกับข้าวอะไรบ้าง บางมื้อคุณป้าก็จะปรุงอาหารจานพิเศษให้พวกเราทานกัน ทำให้น้ำหนักขึ้นอีกหลายกิโล หวังว่าคุณป้าคงจะแวะมาทำอาหารอร่อย ๆ ให้พวกเราได้ทานกันอีก สุดท้ายขอให้คุณป้าได้ทำอะไร ๆ ที่อยากจะทำมากในชีวิต

อรทัย วารีสอาด

ฝ่ายพัฒนาทรัพยากรฯ

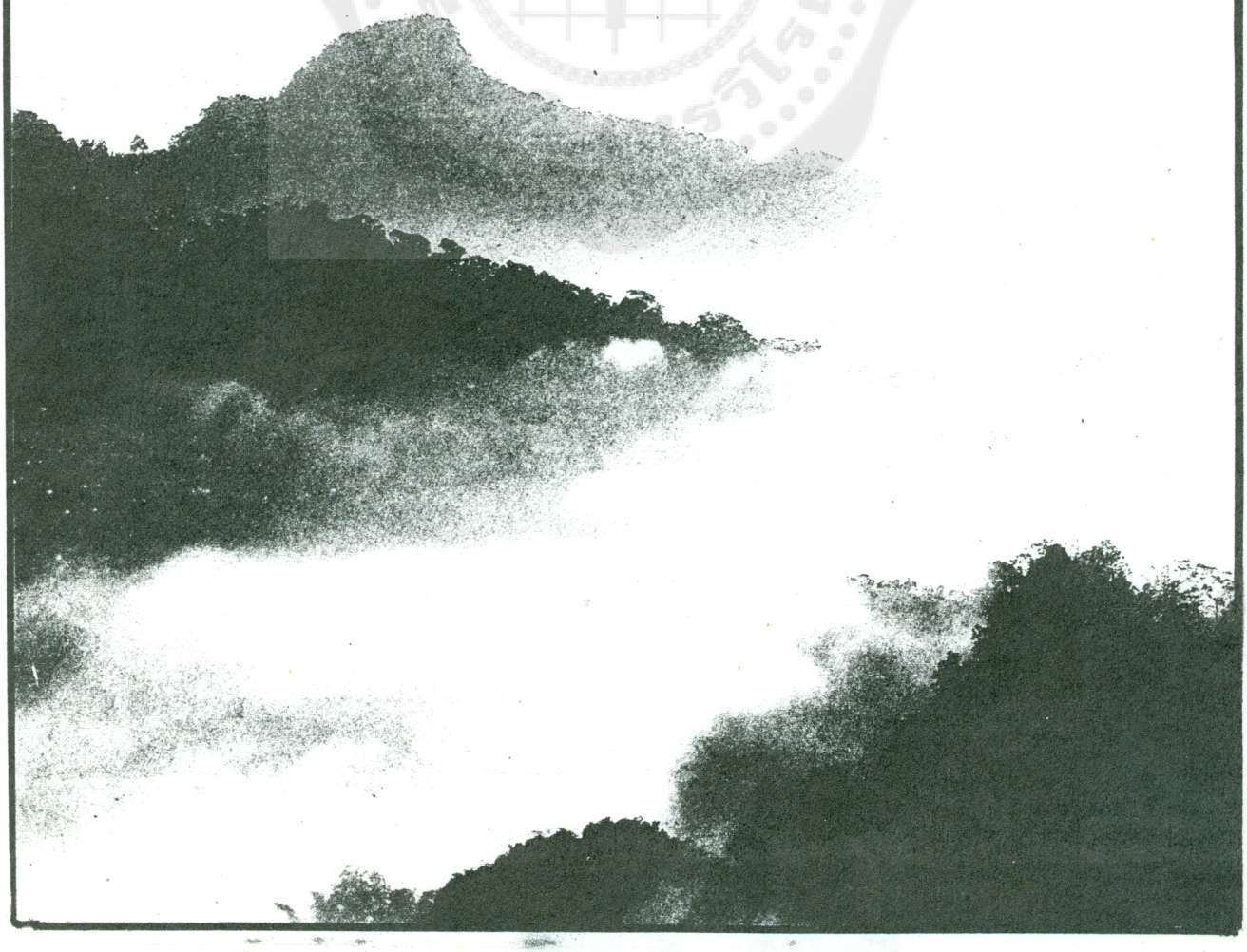

ใบลานฉบับที่ 9

อาจารย์คะ แรก ๆ ที่รู้จักอาจารย์ บอกตรง ๆ เลยค่ะ กลัวอาจารย์มากกว่าผู้อำนวยการเสียอีก เพราะรู้สึกว่าอาจารย์จะว่ากล่าวตักเตือนด้วยเสียงค่อนข้างดัง เมื่อใครทำอะไรที่ไม่ถูกต้อง ต่อมาความรู้สึกนี้ค่อย ๆ เปลี่ยนและรู้สึกว่าอาจารย์เป็นเสมือนญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ที่เวลามีปัญหากล้าที่จะเข้าหา พูดคุย และขอคำปรึกษา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัว อาจารย์ก็ยินดีให้คำแนะนำพร้อมทั้งคอยเตือนสติอยู่เสมอ....

อีกเรื่องหนึ่งที่พวกเราซาบซึ้งในน้ำใจของอาจารย์คือ เรื่องอาหารการกิน ทุกครั้งที่มีงานเลี้ยงในหอสมุด อาจารย์จะดูแลพวกเราทุกคนให้อิ่มหนำสำราญกันอย่างถ้วนหน้า และเมื่อมีโอกาสอาจารย์ก็จะสอนให้รู้จักเลือกกินอาหารที่อร่อย มีคุณค่า ประหยัด และอนามัยด้วย คำแนะนำทั้งหลาย (ที่ไม่ได้กล่าวยังมีอีกมาก) พวกเราก็จะจะจำใส่ใจด้วยความซาบซึ้งตลอดไปค่ะ

อัญชลี อำนาจธรรม

(ตัวแทนบรรณารักษ์รุ่นปี '18)

ใบลานฉบับที่ 10

คิดไปแล้วก็ให้ใจหายที่พอวันที่ 1 ตุลาคม พวกเราจะไม่ได้พบหน้าและพูดคุยกับคุณป้าได้ทุกวันอีกแล้ว แต่มันก็เป็นกฎระเบียบที่ไม่อาจฝืนได้ แต่ก็ดีใจที่คุณป้าจะได้มีเวลาทำในสิ่งที่ตัวเองชอบหรืออยากทำมานาน คุณป้าขา พวกเราจะต้องคิดถึงคุณป้ามาก ๆ คุณป้าเป็นศิราณีสำหรับพวกเราทุกคน พวกเราไม่สบายใจ มีความไม่พอใจ ก็ไปปรึกษา ซึ่งคุณป้าก็มีเวลาว่างสำหรับพวกเราเสมอ ไม่เคยบ่นหรือปฏิเสธ และพวกเราก็จะกลับมาด้วยความสบายใจหรือพบแนวทางแก้ไข คุณป้ามักจะพูดแนะนำการดำเนินชีวิต ให้รู้จักการผ่อนสั้นผ่อนยาวในการทำงาน ในการครองชีวิต และแม้กระทั่งการอยู่อย่างถูกสุขอนามัย พวกเราชอบดูเวลาคุณป้าค้อนพร้อมกับบ่นว่าพวกเรากินอาหารไม่ถูกต้อง ไม่เป็นผลดีต่อร่างกาย โดยความเป็นจริง พวกเราก็ทราบดีถึงเรื่องที่คุณป้าพูด แต่บางครั้งพวกเราก็อยากตามใจปากตัวเองก่อน (เพราะมันอร่อยนะค่ะ) แต่เรื่องที่บ่นที่พูด พวกเราก็จำใส่ใจไว้ ไม่ลืมหรอกค่ะ เพราะรู้ว่าคุณป้ารักและหวังดีกับพวกเราทุกคน ดีใจจังและคิดว่าโชคดีมาก ๆ ที่ได้รู้จักกับคุณป้า ขอให้คุณป้าดูแลรักษาสุขภาพด้วยนะคะ และกลับมาเยี่ยมพวกเราบ่อย ๆ

จากพวกเราฝ่ายวิเคราะห์ฯ

ใบลานฉบับที่ 11

กาลเวลาเลยไปโดยประมาณ 20 ปี ณ ห้องสมุดวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เป็นหลังที่ทันสมัยของภาคตะวันออกเมื่อสมัยนั้น มีบรรณารักษ์อยู่ 5 คน เจ้าหน้าที่ 3 คน และนิสิตฝึกงานอีกประมาณ 10 คน ในขณะเดียวกันก็จะมีเจ้าหน้าที่และบรรณารักษ์จากสถาบันอื่นมาฝึกงาน และมีการเรียนการสอนเกี่ยวกับวิชาห้องสมุดเป็นประจำ ซึ่งในช่วงนั้นก็มี อาจารย์สมพร ต่อประดิษฐ์, อาจารย์วิจิตรตรา จากบางแสน และอีกประมาณ 4 ท่าน ซึ่งผมก็ลืมหมดแล้วว ต่อมาอาจารย์สมพรก็ขอโอนมาจากไหนก็สุดแท้แต่เกิดก็มาเข้าบรรจุตำแหน่งอาจารย์ อาจารย์ก็มีลูกชายสุดที่รักอยู่ 1 คน ชื่อ นาย "อุ๋ย" ซึ่งเป็นชื่อเล่น ก็ให้เข้าโรงเรียนประถมสาธิต มศว ประสานมิตร เนื่องจากอาจารย์สมพรมีภาระมากนั่นเอง จึงไม่มีเวลาไปรับลูกชายสุดที่รักของท่าน ก็มอบให้ผมเป็นผู้ไปรับทุกวัน เนื่องจาก "อุ๋ย" เป็นเด็กที่แก่นพอสมควร ก็จะมีเรื่องกับเด็กรุ่นเดียวกันอยู่เสมอ วันหนึ่งเวลาเลิกเรียนผมก็ไปรับตามปรกติ ผมตามหาเท่าไรก็หาไม่พบ และก็เดินไปอีกสักหน่อยก็เห็นเด็กมุงกันมากก็เลยแวะไปดูก็พบเลย เด็กชายอุ๋ยที่จะไปรับนอนอยู่ข้างล่างเสียแล้ว โดนพวกเด็ก ๆ ผู้หญิงรุมสกรัมกันใหญ่เลย ตัวผมจึงเข้าไปห้ามและก็แสดงตัวว่าเป็นผู้ปกครองจะมารับตัวกลับบ้าน อาจารย์เวรก็ไม่เห็น พอกลับถึงห้องสมุดอาจารย์สมพรถามว่าทำไมถึงมอมอย่างนี้เล่า ผู้ไปรับก็เลยให้เจ้าต้นเรื่องเล่าให้ฟัง ปรากฏว่าไปรับแกพวกเขา ก็เลยถูกพวกอัดเอา เหตุการณ์ก็ผ่านไปเป็นลักษณะอย่างนี้เป็นประจำ แต่เหตุการณ์จะเป็นเพราะบังเอิญหรือไม่ก็แล้วแต่ อาจารย์สมพรก็ได้มีลูกสาวแสนน่ารักอีกคนหนึ่งชื่อว่า "ลูกตาล" (ชื่อเล่นน่ะชื่อจริงจำไม่ได้) เหตุการณ์ก็ผ่านไปเหมือนเวลาในขณะนี้มันผ่านไปเร็วมาก ๆ จนตามจะไม่ทัน เงินเดือนอาจารย์สมพรไม่เคยไปรับเลย 10 ปี ก็อาศัยผมไปรับเนื่องจากเวลาทำงานมันมาก บุคคลมันน้อยหรืออะไรก็ไม่ทราบได้ หรือสังขารจะไม่อำนวยก็หาทราบไม่ และต่อไปอีกสัก 1 เดือนผ่านไป ผมจะไปรับเงินเดือนให้ใครอีกน่ะ

เนื่องจากอาจารย์สมพรเป็นคนใจดีมีคุณธรรม จึงมีคนเรียกอาจารย์สมพรว่า "คุณแม่สมพร" ตลอดมาจนกระทั่งเกษียณอายุ พอเกษียณแล้วท่านก็คงมีเวลาคิดอะไรต่อมิอะไรก็คงมากและก็มากจนอาจจะคิด 3 ตัวออกก็ได้ ถ้าออกก็ขอให้บอกลูก ๆ ที่หอสมุดบ้างนะ

การจากไปโดยเกษียณอย่างนี้เป็นการทำคุณประโยชน์แก่ส่วนรวมเหลือจะพรรณา พวกเราชาวหอสมุดทุกคนก็ยังคิดถึงท่านอยู่เสมอ หากมีเวลามาเยี่ยมหอสมุดบ้างเน้อแม่เน้อ อย่าม้วไปเหม่อแต่เลยเด็ด ๆ ซะหล่ะครับคุณแม่

นายผิว คำใหญ่

ใบลานฉบับที่ 12

รู้จักอาจารย์สมพรครั้งแรกเมื่อเป็นนิสิตจาก มศว บางแสน มาฝึกงานที่ห้องสมุด มศว ประสานมิตร และเมื่อเรียนจบแล้วโอนมาเป็นอาจารย์ที่ห้องสมุด มศว ประสานมิตร ได้ทำงานร่วมกัน ได้ร่วมเที่ยว ร่วมกิน ร่วมนอน แม้กระทั่งไปผจญภัยที่ประเทศออสเตรเลียด้วยกัน เพราะคนที่ไปด้วยเขาปล่อยให้ไปเที่ยวกันตามลำพังสองคน ทั้ง ๆ ที่เพิ่งเคยไปเที่ยวเป็นครั้งแรก ก็สนิทสนมกันเรื่อยมา รักและนับถืออาจารย์เหมือนพี่สาวแท้ ๆ เมื่อมีปัญหาไม่ว่าเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัวก็มักจะไปคุยกับอาจารย์เสมอ อาจารย์เองก็รัก เอ็นดูเหมือนน้อง และความรักและเอ็นดูนี้ยังมีไปถึงลูกหลานอีกด้วย คอยไต่ถามทุกข์สุขอยู่เสมอ จะให้คำแนะนำและตักเตือนทุกครั้งที่มีโอกาสได้คุยกัน เสียดายที่อาจารย์จะต้องไปจากพวกเราแล้ว ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายและคุณพระศรีรัตนตรัย จงคุ้มครองให้อาจารย์มีความสุข มีสุขภาพแข็งแรง ถ้ามีเวลาว่างก็ขอให้แวะมาเยี่ยมพวกเราบ้าง

ด้วยรักและเคารพ

บุญส่ง หอประเสริฐกิจ

ใบลานฉบับที่ 13

เข้ามาทำงานในห้องสมุดเมื่อ พ.ศ. 2517 ก็ปฏิบัติงานอยู่ฝ่ายบริการ โดยมีอาจารย์สมพร ต่อประดิษฐ์ เป็นหัวหน้ามาตลอดจนถึงปัจจุบัน มีความประทับใจในตัวอาจารย์มาก เพราะทำงานเป็นลูกน้องของอาจารย์ มาจนถึงบัดนี้ต้องบอกว่าอาจารย์มิได้เป็นหัวหน้าที่คอยให้คำปรึกษาแนะนำและแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ในการทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีตามหน้าที่ของอาจารย์เท่านั้น แต่อาจารย์ยังมีความรักและความเมตตาโอบอ้อมอารี ห่วงใยลูกน้องทุกคนเหมือนลูกเหมือนหลาน ไม่ว่าใครจะมีเรื่องทุกข์ร้อนใจเกี่ยวกับงานหรือปัญหาส่วนตัว เมื่อเข้าไปพูดคุยหรือปรึกษากับอาจารย์ ท่านจะให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะ และสั่งสอนด้วยเหตุด้วยผล บางครั้งก็ให้ข้อคิดและคติต่าง ๆ ซึ่งมีประดยชน์และมีคุณค่าต่อพวกเราทุกคน และพวกเราได้นำมาใช้ในการปฏิบัติงาน และอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ทุกครั้งที่ประชุมอาจารย์จะย้ำเสมอว่าให้ลูกน้องทุกคนรักกัน และอยู่ร่วมกันเหมือนพี่กับน้อง น้องต้องเชื่อฟังและเคารพผู้ที่มีอายุมากกว่า ส่วนพี่ต้องมีน้ำใจและเมตตาต่อน้อง ถ้ามีปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการทำงานให้หันหน้าเข้าปรึกษาหารือกันและช่วยกันแก้ไข ไม่ให้ไปนินทาหรือว่ากันลับหลัง เพราะจะทำให้เสียทั้งเพื่อนและงานในฝ่ายด้วย

บ่อยครั้งที่อาจารย์นำอาหารอร่อย ๆ ที่ทำมาจากบ้านมาให้พวกเราได้ทานกันอย่างทั่วถึง

ความมีน้ำใจ ความรักและเอ็นดู เมตตา โอบอ้อมอารี คำแนะนำ สั่งสอน และทุก ๆ สิ่งที่อาจารย์ให้กับพวกเราจนถึงวันนี้จะจารึกอยู่ในใจของพวกเราทุกคนตลอดไป

(นอกเหนือจากความเป็นลูกน้องแล้ว พวกเรายังมีความรักและผูกพันในตัวของอาจารย์เหมือนญาติผู้ใหญ่ที่พวกเราให้ความเคารพรักและนับถือ รู้สึกอบอุ่นและสบายใจทุกครั้งเหมือนอาจารย์เป็นที่พึ่งของพวกเราทุกคน)

และถ้าเราจะบอกว่าไม่เสียดายเวลาเลยที่ได้มีโอกาสทำงานอยู่กับอาจารย์สมพรมาหลายปี เพราะประสบการณ์และทุกสิ่งที่ได้รับมันคุ้มค่ามากที่สุดที่เคยผ่านมา น่าภูมิใจมากค่ะ

กานดา แซ่ลิ้ม

ใบลาฉบับที่ 14

ข้าพเจ้าทำงานที่ห้องสมุดตั้งแต่ปี 2522 รวม 12 ปีกว่า ๆ ได้พบและรู้จักอาจารย์สมพร ต่อรประดิษฐ์ ซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายที่ตนเองทำงาน ซึ่งกำลังจะพบกับการอำลาชีวิตงานอาชีพที่จะมาถึงในเดือนตุลาคมนี้ หลังจากที่ได้ทำงานมานานปี แต่การเกษียณก็เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของสังคม แต่มิได้หมายความว่าการดำเนินชีวิตต้องยุติลง มันเป็นเรื่องปกติที่ทุกอย่างต้องมีการเปลี่ยนแปลง ตลอดเวลาที่ได้ร่วมงาน ท่านเป็นบุคคลที่น่ารักน่านับถือมาโดยตลอด ท่านเปรียบเสมือนแม่คนที่ 2 ของพวกเรา ท่านดูแลเอาใจใส่ตลอดจนสั่งสอนอบรมให้ทุกคนรู้จักชีวิตมนุษย์ที่ยากแท้หยั่งถึง รู้จักการดำเนินชีวิตอย่างผาสุก ควรทำตัวอย่างไร ให้ช่วยเหลือผู้อื่นถ้าทำได้ ดูแลเรื่องการกิน แถมทำให้กินฟรี ๆ อีกตลอดจนคู่ครอง คอยห่วงถาม สงสัยกลัวขึ้นคานทอง จนถึงวันนี้ในใจของเราทุกคนต้องระลึกถึงอาจารย์ตลอดเวลา

นกฮูกถือลูกโป่ง

จรีรัตน์ เจริญรักษ์

เก็บเอามาฝาก

ชีวิตที่มีแต่งาน

คนไทยเราในปัจจุบันนี้ ดิ้นรนเพื่องานอาชีพกันมากขึ้น เลือกงานน้อยลง มักได้ยินคนพูดอยู่เสมอๆ ว่า ได้งานอะไรก็ทำไปก่อน ดีกว่าว่างงานอยู่เฉยๆ โดยเฉพาะคนในกรุงเทพฯ เมืองหลวงของประเทศไทยนั้น แม้ว่าบ้านกับที่ทำงานจะไกลกันแค่ไหน ก็สู้อุตส่าห์ตื่นแต่เช้าฟันฝ่าภาวะการจราจรที่ติดขัดไปเข้าทำงานให้ทันเวลา เพราะหากไปไม่ทันเวลาเข้าทำงานก็มีสิทธิที่จะถูกตัดเงินเดือน หรือมิฉะนั้น หากสายบ่อยเข้า ลาบ่อยเข้า ก็อาจจะได้ซองขาวไปนอนอยู่บ้านในสภาพของคนตกงานได้ง่ายๆ

ในภาวะที่ธุรกิจเฟื่องฟู มีการติดต่อค้าขายที่ต้องแข่งขันกันมากขึ้น ลูกจ้างพนักงานบริษัทหลายก็ต้องขยันขันแข็งมากขึ้น พยายามสร้างผลงานเพื่อให้เจ้านายเห็นว่าตัวเองเป็นผู้ที่มีประโยชน์ต่อบริษัท เต็มใจทำงานเพื่อบริษัทหรือหน่วยงานนั้นๆ ซึ่งหากผู้ทำไม่ทำแบบปิดทองหลังพระจนเกินไป ก็คงจะมีโอกาสได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง ซึ่งก็หมายความถึงเงินเดือนที่จะสูงขึ้นตามไปด้วย ตามความขยัน และความสามารถ

บางท่านอาจจะแย้งว่า คนบางคนทำงานแทบตายแต่ไม่ได้ดีเท่ากับคนที่สอพลอเจ้านาย เรื่องแบบนี้มันมีมาทุกยุคทุกสมัย แต่ก็ต้องยอมรับว่านั่นเป็นความสามารถของบุคคลนั้นๆ เขาก็ต้องใช้ความสามารถเหมือนกัน เพราะกว่าจะทำให้เจ้านายพอใจได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายๆ

"ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน" เป็นคำพูดที่ตรงกับความเป็นจริงมากทีเดียว ผลงานยิ่งดีมากเท่าไหร่ บุคคลคนนั้นก็ยิ่งมีค่ามากขึ้นเท่านั้น เชื่อว่าคนไทยในสมัยนี้คงตระหนักถึงคำพูดประโยคนี้ได้ดีขึ้น โดยเฉพาะในหน่วยงานที่มีการแข่งขันสูง พนักงานจะทำงานกันชนิดลืมวันลืมเวลากันเลยทีเดียว แน่นอนค่าตอบแทนจากการทำงานจะต้องเป็นที่น่าพอใจ จนกระทั่งทำให้เกิดความกลัวว่า ถ้าขี้เกียจแล้วจะทำให้ตำแหน่งหน้าที่ที่ทำอยู่จะหลุดลอยไปอยู่ในมือของคนอื่น แต่ภาวะการแข่งขันในการทำงานของคนไทยยังน้อยกว่าของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งก้มหน้าก้มตาทำงานกันแบบไม่ยอมหยุดงานกันเลย และมักจะทำงานล่วงเวลากันเสมอ

เคยทราบมาว่า มีบริษัทของคนไทยที่มีธุรกิจเกี่ยวข้องกับคนญี่ปุ่นนำเอาวิธีการการทำงานแบบญี่ปุ่นมาใช้ในบริษัท โดยถ้าพนักงานคนใดไม่เคยลา ไม่เคยมาสาย ก็จะได้ใบประกาศเกียรติคุณ และเบี้ยขยัน เป็นการตอบแทน แต่โดยนิสัยของคนไทยแล้ว ทำให้มีผู้ที่ได้รับเกียรติที่ว่านี่น้อยคน แม้ว่าคนไทยเราจะดิ้นรนเพื่องานอาชีพ และขยันกันมากขึ้น แต่จะให้ทำงานแบบเครื่องจักรไม่มีวันหยุดพักผ่อนเลยนั้น คนไทยซึ่งมีนิสัยสบายๆ ทำไม่ได้ ซึ่งโดยทางอ้อมแล้วก็เป็นสิ่งที่ดี เพราะหากเอาอย่างคนญี่ปุ่นแล้วมีสิทธิโหลตายได้ง่ายๆ ขนาดคนญี่ปุ่นเองทำงานมากเข้า ร่างกายยังประท้วง "ขอตายดีกว่า" เลย เดี๋ยวจะเล่าให้ฟังว่ามันเป็นยังไงมายังไง

เรื่องที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังคราวนี้ เป็นข่าวของสำนักข่าวเอเอฟพีที่ออกมาก่อนหน้านี้ประมาณเดือนเศษ เรื่องของเรื่องก็มีอยู่ว่า คนญี่ปุ่นนั้นทำงานมากเกินไป แล้วไม่ค่อยจะหยุดงานทั้งที่มีสิทธิที่จะหยุดได้ จนบรรดาผู้นำประเทศต้องออกโรงขอร้องให้หยุดงานกันเสียบ้าง ทั้งนี้ เพื่อว่าจะได้มีเวลาไปจับจ่ายซื้อของมากขึ้น และเพื่อลดการได้เปรียบดุลการค้า ซึ่งได้เปรียบมากจนกระทั่งเกิดความขัดแย้งกับประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะกับสหรัฐอเมริกา

ตามสถิติล่าสุดของกระทรวงแรงงานญี่ปุ่น ปรากฏว่า ปีนี้ชาวดินแดนดอกซากุระหยุดงานเฉลี่ย 7.1 วัน ซึ่งนับว่าไม่มาก แต่ก็เป็นสถิติที่ดีขึ้นเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา ซึ่งหยุดกันเพียง 6.5 วันต่อปี

รัฐบาลญี่ปุ่นตั้งเป้าการทำงานเพียง 1,800 ชั่วโมงต่อปี แต่เมื่อปีที่แล้วปรากฏว่า ชาวญี่ปุ่นทำงานกันถึง 2,110 ชั่วโมง มากกว่าชาวเยอรมนีและฝรั่งเศส 400 ชั่วโมง และมากกว่าชาวอังกฤษและอเมริกัน 250 ชั่วโมง

ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่มีวันหยุด พวกเขามีสิทธิที่จะหยุดงานได้ถึง 3 อาทิตย์ต่อปี แต่พวกเขาพอใจที่จะไม่หยุดกันเอง ถามว่าทำไม ก็ได้รับคำตอบว่า ไม่ต้องการให้งานกองสุมในขณะที่พวกเขาไม่อยู่ และไม่ต้องการกินแรงเพื่อนร่วมงาน หากแต่เหตุผลที่ซ่อนลึกลงไปก็คือ พวกเขาไม่ต้องการให้เจ้านายเห็นว่าขี้เกียจ คนทำงานกินเงินเดือนในประเทศญี่ปุ่นทุกคน มุ่งหวังที่จะได้เป็น "คะโจ" ซึ่งเป็นตำแหน่งพนักงานระดับหัวหน้าของบริษัท ซึ่งมักจะอยู่กันจนกระทั่งเกษียณ ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็คือ การที่มีที่อยู่อาศัยจำกัด ไม่จูงใจให้เกิดความรู้สึกอยากหยุดงานไปพักผ่อนที่บ้าน

อย่างไรก็ตาม การทำงานมากเกินไปได้ส่งผลถึงสุขภาพ จากรายงานของกระทรวงสาธารณสุขที่ออกมาเมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมาบอกว่า พฤติกรรมของชาวญี่ปุ่นที่มักจะทำงานเกินเวลา และใช้เวลาที่ควรจะพักผ่อนไปในบาร์เหล้ากับเพื่อนร่วมงาน โดยไม่ยอมหยุดงานในวันหยุด ได้ส่งผลให้เกิดความล้าทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งก็ได้มีสถิติออกมาว่า จำนวนของผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากทำงานมากเกินไป พบมากในกลุ่มของพนักงานที่มีอายุในช่วง 35-50 ปี

สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึง การดิ้นรนเพื่องานอาชีพซึ่งในเมืองไทยเรานั้น ภาวการณ์เช่นนี้ก็กำลังทวีขึ้นทุกทีในหมู่ผู้ที่อยู่ในวงการธุรกิจที่มีการแข่งขันสูง ก็อยากจะขอเตือนผู้ที่ทำงานหนักว่า ขอให้จัดหาเวลาพักผ่อนให้เพียงพอ เพื่อว่าจะได้อยู่ดูโลกชื่นชมกับผลงานนานๆ

ดวงพร อ้นสุวรรณ

หวานแหว่วว แจ่วไปเลย

กริ๊งงงง กริ๊งงงงง กริ๊งงงงง ปิดประตูหน้าต่าง คนในไม่ให้ออก คนนอกไม่ให้เข้า (ยกเว้นคนในที่อยู่นอก หรือคนนอกที่รับเชิญ) แม้จะเหลืออีก 15 วัน ก็ยังไม่สิ้นสุดสำหรับวันระหว่างเรา ทุก ๆ คนช่วยกันสร้างสรรค์ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะรุ่งโรจน์ ไม่โกรธกันเสียอย่างจิตก็จะสว่างตลอดไป สวัสดี เรายังพบกันอยู่เสมอ

คุณแม่สมพร ต่อประดิษฐ์

ประวัติ

ชื่อ นางสมพร ต่อประดิษฐ์ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหอสมุด ระดับ 7

สังกัด สำนักหอสมุดกลาง มศว ประสานมิตร

วันเดือนปีเกิด 13 ธันวาคม พ.ศ. 2473

สมรส นายประสิทธิ์ ต่อประดิษฐ์

ประวัติการศึกษา - ปริญญาตรี กศ.บ. จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

- Under Study Library Science จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

ประวัติรับราชการ

พ.ศ. 2501 - 2504 - ครูตรีประจำกรม กรมการฝึกหัดครู ปฏิบัติราชการ วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน

พ.ศ. 2506 - ครูตรี ร.ร. สาธิตพิบูลบำเพ็ญ วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน

พ.ศ. 2507 - 2518 - อาจารย์โทวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

พ.ศ. 2519 - ปัจจุบัน - อาจารย์สำนักหอสมุดกลาง มศว ประสานมิตร

ประสบการณ์ด้านต่าง ๆ

ด้านบริหาร

พ.ศ. 2519 - ปัจจุบัน - หัวหน้าฝ่ายบริการสิ่งพิมพ์ สำนักหอสมุดกลาง มศว ประสานมิตร

พ.ศ. 2524 - ปัจจุบัน - รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักหอสมุดกลาง มศว ประสานมิตร เป็นครั้งคราว

ด้านวิชาการ

พ.ศ. 2507 - 2518 - เป็นอาจารย์ผู้สอนนิสิตระดับปริญญาตรี รายวิชา บร.101

พ.ศ. 2513 - 2523 - เป็นวิทยากรอบรมครูบรรณารักษ์ของกรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2519 - ปัจจุบัน - สอนและให้การฝึกงานแก่นิสิตวิชาเอก/โท บรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มศว ประสานมิตร ในระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ในรายวิชาต่าง ๆ ดังนี้

ปริญญาตรี - บร.491 การฝึกงาน

- บร. 492 การฝึกงาน

ปริญญาโท - บร.650 บรรณารักษศาสตร์ภาคปฏิบัติ

- ฝึกงานให้แก่นิสิตวิชาเอก/โท บรรณารักษศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ เช่น

- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ธรรมศาสตร์
- รามคำแหง
- สงขลานครินทร์
- มศว สงขลา
- วค.จันทรเกษม

ผลงานทางวิชาการ

- ร่วมกับคณะอนุกรรมการกลุ่มบริการ ร่างระเบียบการยืมและจัดทำแบบฟอร์มสำหรับการยืมระหว่างห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา
- จัดทำคู่มืองานบริการระหว่างห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา
- จัดทำเอกสารแนะนำบริการฝ่ายบริการสิ่งพิมพ์ สำหรับผู้ใช้บริการห้องสมุด มศว ประสานมิตร

การเป็นกรรมการในฐานะส่วนบุคคลในปัจจุบัน

- อนุกรรมการกลุ่มบริการ ในที่ประชุมห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา
- เป็นกรรมการจัดงานสัปดาห์ห้องสมุดของสำนักหอสมุดกลางทุกปี
- เป็นกรรมการยกร่างระเบียบสวัสดิการ มศว
- เป็นกรรมการสโมสรข้าราชการ มศว ประสานมิตร

พ.ศ. 2532 - 2533

การศึกษา ประชุม หรือดูงาน

2521 – ประชุมสัมมนาร่วมกันระหว่างบรรณารักษ์ห้องสมุด มศว 8 วิทยาเขต จัดโดยสำนักหอสมุดกลาง มศว ประสานมิตร

2522 – สัมมนา เรื่อง ความร่วมมือระหว่างห้องสมุดมหาวิทยาลัย จัดโดย สำนักหอสมุดกลาง มศว บางแสน

2528 – สัมมนาวิชาการ เรื่อง "การฝึกปฏิบัติงานห้องสมุด" จัดโดย ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มศว ประสานมิตร

2520 – ดูงานห้องสมุดที่ประเทศออสเตรเลีย

2533 – ประชุมฝึกอบรมกิจกรรมทักษะกลุ่มสัมพันธ์

ลงชื่อ .....

เจ้าของประวัติ

ก่อนปิดเล่ม

พวกเราขอฝากลำนำเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้กับคุณแม่สมพร และพวกเราชาวหอสมุดทุก ๆ ท่านได้ลองอ่านกันดู

แด่...อาจารย์

สม	ทำงาน	ด้านหนังสือ	สื่อความรู้	ดุจเป็นครู	ดูแลศิษย์	จิตสุขสันต์
พร	มุ่งมั่น	หมั่นสะสาง	สารบรรณ	จัดครบครัน	พลันจำแนก	แยกสะดวก
ต่อ	วิไล	สะอาดตา	หาจำพวก	จัดผนวก	รวมให้ถูก	สุขลักษณะ
ประดิษฐ์		สร้างนิสัย	ใจมานะ	เสียสละ	รับผิดชอบ	มอบแก่งาน

พี่เกสร

2534

อาลัย

มองในห้องต้องเศร้าใจอาลัยนัก ที่เคยพักเคยอยู่ไม่รู้เบื่อ

ให้ความรู้คอยค้ำชูและจุนเจือ ไม่เคยเบื่อคอยเอื้อเฟื้อตลอดกาล

ท่านอาจารย์เป็นผู้มีพระคุณอยู่มากล้น ให้เราหมั่นฝึกฝนมากนักหนา

ท่านพร่ำสอนทุก ๆ อย่างทุกเวลา ถึงคราวลาคราต้องจากฝากขอบคุณ

หนิง

ชีวิตนี้เป็นที่รัก

ชีวิตมีค่านักควรรักษา
จะชั่วชอกช้ำยิ่งคนชิงชัง
วันพรุ่งนี้มีความหมายในชีวิต
จงอย่ายอมพ่ายแพ้แก่สิ่งใด
ดอกฟ้าที่มีค่าน่าจุมพิต
เราดอกดินไร้ค่าเกิดมาจน
อุปสรรคขวากหนามไร้ความหมาย
เอาหยาดเหงื่อแรงกายไหลพรั่งพรู
ไม่มีใครไร้ทุกข์สุขทุกอย่าง
มีรอยยิ้มมีน้ำตาคราอับจน
ทุกทุกคนมีจุดหมายในชีวิต
ทุกชีวิตกิจสุดท้ายคล้าย ๆ กัน

พลั้งผ่านมาคิดว่ากรรมทำแต่หลัง
หลายคนยังรักเราจงเข้าใจ
จะถูกผิดคิดค้นตั้งต้นใหม่
ชีวิตไม่ดับสิ้นรีบดิ้นรน
ยังมีสิทธิ์หลุดลิ่วปลิวร่วงหล่น
ความอดทนทุกประเด็นถือเป็นครู
หากทรงกายยืนหยัดกัดฟันสู้
โลกรับรู้ไม่ประณามความเป็นคน
มีสุขบ้างทุกข์บ้างเป็นบางหน
ทุกชีพชนม์เกิดมาต้องฝ่าฟัน
ทุกดวงจิตทุกชีวีมีความฝัน
ทุกชีวันล้วนมีหนี้ชีวิตเอย***

ทานตะวัน
'34

ขอขอบคุณ
คณะกรรมการโครงการเพื่อสุขภาพและการงาน'91

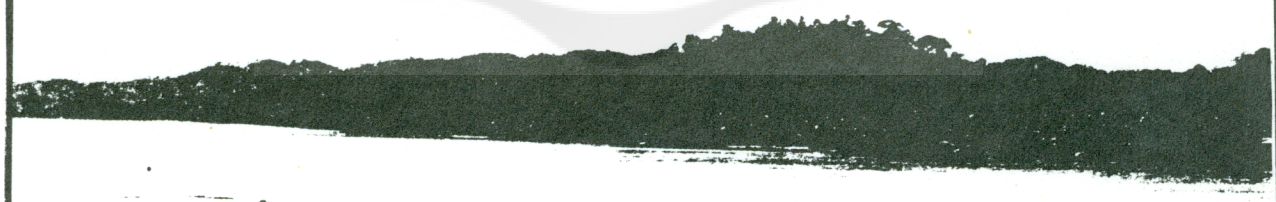

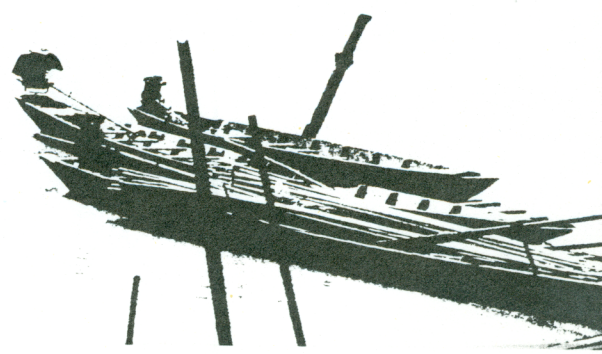

ที่ปรึกษา อ.วรรณา สวัสดิภักดิ์ อ.อรทัย วารีสอาด
บรรณาธิการ สนธิชัย คำมณีจันทร์
กองบรรณาธิการ มุกดา พรมแย้มใหญ่ บรรลัง พุทธรัตน์ มานพ ประดิษฐ์ขำ วีระวัตร จำปานันต์
กานดา แซ่ลิ้ม พิศมัย รักษา จำรัส ถิ่นดวงจันทร์ บังอร กุลมี
จักรวาลย์ อุ่นวิเศษ